

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 - уз 1/2024
20.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Ивошевић, адвокат из ..., против туженог Belgrade Airport доо Београд, чији је пуномоћник Младен Домазет, адвокат из ..., ради заштите у вези са узбуњивањем, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Гж1-уз 9/23 од 21.09.2023. године, у седници одржаној 20.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ решење Апелационог суда у Београду Гж1-уз 9/23 од 21.09.2023. године и решење Вишег суда у Београду П-уз 1/22 од 10.04.2023. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду П-уз 1/22 од 10.04.2023. године, одбачена је тужба као неблагоприятна.

Решењем Апелационог суда у Београду Гж1-уз 9/23 од 21.09.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца, потврђено решење Вишег суда у Београду П-уз 1/22 од 10.04.2023. године и одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против другостепеног решења тужилац је изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. која је учињена у поступку пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијано решење на основу члана 420. став 1. и 6. у вези члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11...10/23), на чију примену упућује члан 23. став 5. и 6. Закона о заштити узбуњивача („Сл. гласник РС“, број 128/2014), Врховни суд је нашао да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

У овом поступку тужилац је тражио да се утврди да је тужени према тужиоцу предузео штетне радње због извршеног узбуњивања, које се огледају у укидању његовог радног места и добијања незаконитог отказа. Тражио је да се туженом забрани да убудуће предузима штетне радње према тужиоцу због извршеног узбуњивања, да се забрани туженом да предузима друге штете радње према тужиоцу због извршеног узбуњивања, да се поништи као незаконито решење о отказу уговора о раду, да га тужени врати на рад, као и да му накнади материјалну и нематеријалну штету, те да се пресуда јавно објави у јавном гласилу „Политика“.

Нижестепени судови су одбацили тужбу као неблагоприятну, јер је тужилац за предузету штетну радњу (отказ уговора о раду) сазнао 02.04.2021. године, а тужбу ради заштите у вези са узбуњивањем је поднео 02.02.2022. године, након рока предвиђеног одредбом члана 23. став 2. Закона о заштити узбуњивача.

Врховни суд сматра да се основано ревизијом тужиоца указује да су судови погрешно применили одредбу члана 23. Закона о заштити узбуњивача, с обзиром да нису имали у виду радње тужиоца које је предузео пред Вишим судом у Београду, као и налог тог суда у ком року тужилац треба да поднесе тужбу. Наиме, тужилац је пре подношења тужбе у овој парници, дана 09.04.2021. године поднео Вишем суду у Београду предлог за одређивање привремене мере пре покретања судског поступка, који је тај суд решењем од 30.12.2021. године усвојио и наложио тужиоцу, као узбуњивачу, да у року од 30 дана поднесе тужбу надлежном суду за заштиту у вези са узбуњивањем.

Чланом 33. Закона о заштити узбуњивача, прописан је поступак за одређивање привремене мере пре покретања судског поступка, а ставом 2. прописано је да ће приликом одређивања привремене мере суд одредити рок у коме се мора поднети тужба пред надлежним судом водећи рачуна о роковима одређеним посебним прописима за подношење тужбе.

Имајући у виду наведену законску одредбу, приликом подношења предлога за одређивање привремене мере, суд је дужан да се придржава рокова одређених за одлучивање о привременој мери, и да, приликом доношења решења о привременој мери, води рачуна о томе који ће рок одредити узбуњивачу за подношење тужбе за заштиту од узбуњивања, управо имајући у виду одредбе тог Закона којим је прописан рок за подношење тужбе.

С обзиром да нижестепени судови нису на поуздан начин утврдили све чињенице од којих зависи да ли је тужба у овој парници поднета благовремено, то ни правилност примене члана 23. Закона о заштити узбуњивача није могла бити испитана, па ће у поновном поступку првостепени суд утврдити када је тужилац примио решење којим је одлучено о привременој мери (решење Вишег суда у Београду од 30.12.2021. године), а затим оценити благовременост поднете тужбе с обзиром на рок који је наложен тим решењем. Након тога, уколико су испуњени услови одлучиће о тужбеном захтеву.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци на основу члана 420. ст.1. и 6. у вези члана 416. став 2. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**